

ватъ по-надълбоко. И да знаешъ, че всѣко имане си има таласъма — може да се яви като куче, като маймуна, като буга. Ти да не се боишъ, дрѣжъ за ушитѣ. Докато кажешъ: Во име Отца и Сина и Светаго Духа — страшното ще се изгуби, а въ рѣцетѣ ти ще останатъ ушитѣ на делвата.]

Консула дрѣпна отъ цигарата си и лицето му, сухо, надупчено отъ шарка и усмихнато, се освѣти за мигъ.

— Ами, ако е нѣкоя голѣма делва, пълна съ пари, отъ онѣзъ, дето турятъ петмезъ въ тѣхъ, какъ ще я пренесемъ? То, златото, знаешъ ли, тежи...

— Ще я превървимъ на една върлина и ще я носимъ двама, — обади се Татаръ-Христо.

— Ами, ако е нѣкой казанъ?

— Хайде и ти, Василе...

— Да речемъ де. Единъ казанъ, пълненъ съ лири. Какъ ще ги пренесемъ? Ще напълнимъ джобоветѣ си, пояситѣ си, рѣкавитѣ на абитѣ си, пазвитѣ си. Ще си отидемъ веднажъ, сетне пакъ ще дойдемъ. Нѣма да оставимъ паритѣ на тѣзъ чамурлийци. Ами ако ни срещне нѣкой?

— Ехъ и ти, Василе...

— Да речемъ де... Ако ни извика: ей, какво носите? Ний какво ще кажемъ? Ще речемъ: Бе, набрахме си малко гѣби, или: